

bujkáló hold sötétet mélyít
szellő rezdül mint hús tenyér simogat
hagyom álmodni tovább a dalokat
tollam leteszem nem old nem békít

fekete vérű tintája cseppen
pacából rajzol arcot kezét
előhív rögtön az emlékezet
gyorsul a dobbanás pilla rebben

könny gurul törékeny gyöngyök
nem létező koporsón göröngyök
koppannak mégis dobhártyámban
minden puffanás egy-egy jajszó
feltűnik az égi éles sarló
fényt kaszál néma gyászban

de kettesben újrakezdjük kedves
végig táncoljuk a szerelmet
míg az iramot állod s bírom
mert vágylak mint mannát a kezdetektől
szeress forróbban hogy elégjünk bele
együtt lángoljunk míg tart a zene
ne rettegjünk magányba fordult jelentől

mi összetartozik egyedül gyenge
feloldozásért könnyörög egyre
hitébe kapaszkodik s a reménybe
hogyan valóban ott áll az az angyal
mutatja a helyes utat a karddal
hogyan elérhessek hozzád végre

- örök körforgásban csepp az egészbe

